

10%, відео/аудіоматеріали – 20%, демонстрація – 30%, робота в дискусійних групах – 50%, практика через дію – 75%, навчання інших і застосування отриманих знань – 90% засвоєння навчального матеріалу.

Застосування симуляційного навчання переслідує такі дидактичні цілі: достатня адаптивність навчального матеріалу - від теоретичних знань до практичних навичок; стимулювання активної когнітивної діяльності, так як саме когнітивна сфера пов'язана з використанням особистістю своїх розумових «мисленневих» здібностей для вирішення простих і складних проблем, що доведено таксономією Блума. Відповідно до таксономії Блума мати знання отримані від вивчення будь якого матеріалу, є не достатнім для того, щоб стверджувати про успішне оволодіння навчальною дисципліною. Важливим є розуміння матеріалу, а головне застосування знань на практиці в контексті конкретних клінічних ситуацій, вміння проаналізувати свої дії (як вдалі, так і помилки), оцінити та зробити висновки (синтезувати) проведені маніпуляції. Важливим аспектом у застосуванні симуляційних сценаріїв у навчальний процес є також скорочення бар'єру між теоретичними знаннями і практичними навичками і можливість контролювати власний прогрес при повторному відпрацюванні цих навичок.

Окрім того, важливу роль в успішному впровадженні симуляційного навчання є роль викладача, який виступає в ролі ментора та займає в першу чергу фасилітативну позицію відповідно до здобувачів освіти. Впровадження симуляційних сценаріїв у навчальний процес вимагає дотримання певних вимог. По-перше, достатнє опанування здобувачами освіти практичних навичок, що будуть використовуватись у симуляційній задачі. По-друге, чітке розуміння «правил гри», за якими розвивається симуляція і які варіанти розвитку можливі. По-третє, викладач котрий упроваджує симуляційну задачу, має бути обізнаний із вимогами задачі, а саме, з очікуваними діями студента та чек листом, який додається до кожної задачі. Не менш важливим для успішного виконання задачі та засвоєння практичних навичок є демонстраційна складова. Викладач має вміти сам чітко продемонструвати задачу відповідно до запропонованого сценарію.

Таким чином, симуляція – це освітня методика, яка передбачає інтерактивний вид діяльності «занурення в середовище» шляхом відтворення реальної клінічної картини повністю або частково без супутнього ризику для пацієнта або потерпілого.

Медражевська Я.А., Фік Л.О., Черепакіна Л.П., Малик С.Л.

ТЕХНОЛОГІЯ СПІВРОБІТНИЦТВА ЯК ІНСТРУМЕНТ ІНТЕРАКТИВНОГО НАВЧАННЯ

Важливою потребою у навчанні студентів ЗВО є проблема пошуку найбільш ефективних освітніх технологій. Модернізація української освіти повинна бути орієнтована та спрямована на демократизацію взаємовідносин викладача і студента, що передбачає використання нових технік: відхід від дублювання інформації та монологічного викладу матеріалу; демонстрація

можливості отримання цих даних з доступних джерел; сприяння створенню атмосфери співробітництва; перехід до діалогу між викладачем і студентами та студентами між собою. Залучення в освітній процес активних методів навчання дає змогу розкрити творчі здібності, розвивати ініціативу та активізувати навчально-пізнавальну діяльність студента.

Інноваційне навчання наразі орієнтується на динамічні зміни в оточуючому світі, а також ґрунтується на розвитку різних форм мислення, творчих здібностей, високих соціально-адаптаційних можливостей людини. Використання сучасних інтерактивних засобів навчання можуть допомогти в розв'язанні цих задач в освітньому процесі в ЗВО. Інтерактивні засоби дають можливість ефективно реалізувати ідеї змішаного навчання, як найперспективнішого підходу до організації навчання у сучасній освітній практиці України. Також, розробка навчальних програм, котрі передбачають використання систем інтерактивних засобів навчання, допоможе оптимізувати відхід від предметного принципу побудови змісту освіти до компетентнісної орієнтації навчальних дисциплін.

Технологія співробітництва – це педагогічна система методів, прийомів виховання і навчання на принципах гуманізму та творчого підходу до розвитку особистості. Наразі розвиток навичок співробітництва викреслюється в зв'язку з причинами, що впливають із сучасних потреб ринку праці, де час вимагає не лише кваліфікованих, а й комунікабельних фахівців, котрі б могли успішно співпрацювати у команді заради єдиної мети. Перед викладачами ЗВО стоїть питання підготовки студентів до життя у "цифровому суспільстві", яке передбачає вміння використовувати інформаційно-комунікаційні технології для вирішення життєвих завдань. У країнах Скандинавії педагогіку співробітництва називають - педагогікою діалогу, котра вимальовує викладача як провідну фігуру успішної педагогічної взаємодії та накладає на нього відповідальність швидко враховувати особистісні якості студента, котрі постійно можуть змінюватись під впливом зовнішніх факторів та індивідуального росту. Застосування вище описаного педагогічного підходу до навчання дає змогу покращити мотивацію для тих студентів, котрі не зацікавлені в засвоєнні системи знань за допомогою традиційних дидактичних засобів. Технологія співробітництва не обмежена часом і місцем, що є визначальним для традиційної організації навчальної діяльності. Провідна ідея навчання у співробітництві це навчання гуртом, а не просто виконання поставлених задач разом. Співробітництво дає можливість запитати товаришів, котрі знаходяться поряд, вирішити незрозумілі питання, провести дискусію по вирішенню поставленої задачі. Заняття у формі навчання у співробітництві має декілька етапів, а саме: визначення цілей заняття; підготовка приміщення та навчальних матеріалів; формування груп із студентів, роздача ролей між учасниками у групі; повідомлення завдань та очікуваних результатів; нагляд за ходом спільної діяльності студентів, корегування у разі необхідності; колективне обговорення ефективності обраної стратегії, оцінювання роботи групи.

Організацію педагогічної техніки співробітництва можливо проводити за допомогою традиційних методів навчання, так і за допомогою інтерактивних та хмарних технологій.

Педагогічна технологія співробітництва дозволяє зменшити конфліктність у педагогічній діяльності, збільшити ефективність діалогічного спілкування між викладачем і студентами та студентами між собою; ефективність доцільного планування навчання викладачем.